

การสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ The Development of Confidence in English Speaking Using Role Playing Method

คัมภีรภาพ คงสำรวาย¹ ไพโรจน์ บัวสุข² ธนกร ชูสุขเสริม³
Kampheeraphap Kongsamruay¹ Pairote Buasook² Thanakorn Choosukhserm³

1 อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

2 รองศาสตราจารย์, ประธานหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

3 อาจารย์ประจำ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ Role Playing Method ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน จำนวน 13 คน โดยใช้รูปแบบของการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบประเมินความมั่นใจจากผู้เรียนจำนวน 13 คน และผู้สอนจำนวน 3 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้เรียนมีคะแนนความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน มากกว่า ก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.53 และหลังเรียนเท่ากับ 4.42 มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน โดยอาจารย์ผู้สอน 3 ท่าน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.62 และหลังเรียนเท่ากับ 4.44 สำหรับนักเรียนหลังจากที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า ข้อที่ 5 “ข้าพเจ้าไม่กลัวว่าข้าพเจ้าจะพูดผิด” เป็นข้อที่ได้คะแนนมากที่สุดเท่ากับ 4.69 รองลงมาคือข้อที่ 7 และ 10 “ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ” และ “ข้าพเจ้าจะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทุกครั้งหากมีโอกาส” เท่ากับ 4.53 ในส่วนการประเมินจากอาจารย์พบว่า ข้อที่ได้คะแนนมากที่สุด คือ ข้อที่ 9 “ผู้เรียนไม่หลีกเลี่ยงในการตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษ” เท่ากับ 4.65 จากการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

2. ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับ ดีมาก

คำสำคัญ: บทบาทสมมติ, การพูดภาษาอังกฤษ

Abstract

The objectives of this research were to study and compare the confidence of English speaking by using the Role-Playing method before and after of the first year students in Bachelor of Arts (English).

The population were 13 students in Bachelor of Arts (English) at Mahamakut Buddhist University Isan Campus and the researcher applied experimental research in a group pretest-posttest to find the confidence of English speaking. The researchers used the questionnaires to collect the data from 13 students and 3 teachers and analyzed by mean, standard deviation and t-test dependent statistics.

The results were as follows:

1. The students' posttest was higher than pretest. The mean scores on English speaking in pretest were 2.53 and posttest were 4.42 and the mean scores on English speaking from three teachers in pretest were 2.62 and posttest were 4.44. After using Role-Playing method, it was found that the highest score was 4.69 in the number 5 "I don't worry about what my mistake to speak". The second was 4.53 in the number 7 and 10 "I'm confident to use the English language." and "I would like to use the English language to communicate if I have a chance." In the part of teacher analysis, it was found that the highest was 4.65 in the number 9 "The students don't avoid to answer the question in the English language." In comparison between pretest and posttest, it was found that the students had the confidence to speak the English language by applying Role-Playing method with the statistical significance at the 0.05 level.

2. The student's confidence in English speaking by using Role-Playing method was in the highest level.

Keywords: Role-Playing method, English speaking

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศต่างๆอย่างกว้างขวาง ประกอบกับประเทศไทยเองเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกของประชาคมอาเซียน จากระดับการใช้ภาษาอังกฤษของประเทศไทยเอง จากผลสำรวจความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ประจำปี 2560 โดย Education First (EF) สถาบันภาษาระดับโลก พบว่า การใช้ภาษาอังกฤษทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ของคนไทยอยู่ในระดับที่ 53 จากทั้งหมด 80 ประเทศ และอยู่ในอันดับที่ 15 ในเอเชีย จากทั้งหมด 20 ประเทศ โดยคะแนนเฉลี่ยของคนไทยอยู่ที่ 49.78 จาก 100 คะแนน ผลสำรวจล่าสุดระบุ 10 ประเทศที่มีศักยภาพด้านการใช้ภาษาอังกฤษต่ำที่สุดของโลกในเวลานี้ ประกอบด้วย ลาว อิรัก ลิเบีย กัมพูชา แอลจีเรีย แคเมอรูน คูเวต อังโกลา ซาอุดีอาระเบีย และมองโกเลีย ขณะที่ 10 ประเทศที่มีได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ แต่มีอันดับคะแนนความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงสุด คือ เนเธอร์แลนด์ ตามมาด้วยสวีเดน เดนมาร์ก นอร์เวย์ สิงคโปร์ ฟินแลนด์ ลักเซมเบิร์ก แอฟริกาใต้ เยอรมนี และออสเตรีย ปัญหาดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับทัศนะของ บุญเลิศ วงศ์พรหม (2559) อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ได้แสดงทัศนะไว้ในหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจว่า "ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญที่มาพร้อมกับความคาดหวังว่า การแข่งขันจะเป็นไปอย่างเสรีในประชาคมอาเซียน ในเบื้องต้นก่อนที่จะค่อยๆ เชื่อมโยงไปสู่ประชาคมโลก เป็นลำดับถัดไปแต่พอหันมาพิจารณาศักยภาพการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยแล้ว ก็ต้องใจหาย ประสิทธิภาพที่ควรมาพร้อมกับค่าแรงหรือเงินเดือนที่สูงขึ้น กลับไม่มีภาษาอังกฤษของคนไทยที่เกิดอาการอักเสบในวันนี้ แม้ว่าเด็กไทยจะมีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งจากครูผู้สอนและสื่อหลากหลาย แต่เครื่องหมายคำถามที่ว่าทำไมยังคงปรากฏให้เห็นอยู่ว่า ทั้งที่เด็กไทยปัจจุบันมีตัวช่วยมากมาย มีโอกาสได้สัมผัสและพัฒนาภาษาอังกฤษมากกว่าเก่าก่อน แต่ไหนผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการประเมินโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ) กลับยังคงอยู่ในกลุ่มวิชาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (23.98) ด้วยประสิทธิภาพที่ตกต่ำ ทำให้ผู้กำหนดชะตาการศึกษาไทย โดย พลเอกดาวพงษ์ รัตนสุวรรณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ที่มีนโยบายเพิ่มจำนวนชั่วโมงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจาก 40 ชั่วโมงเป็น 200 ชั่วโมงต่อปีการศึกษา ซึ่งกำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทุกวันเพื่อความต่อเนื่องในการเรียนรู้ ระยะเวลาผนวกกับความถี่ในการฝึกฝน คาดว่าจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจดจำได้ดี อย่างไรก็ตาม ปัจจัยสำคัญที่สุดคือครูต้องเก่ง ปริมาณครูต้องเพียงพอ ที่ผ่านมามีจำนวนครูภาษาอังกฤษในแต่ละโรงเรียนกลับไม่สอดคล้องกับปริมาณนักเรียน บางแห่งนำครูที่ไม่ได้จบภาษาอังกฤษโดยตรงมาสอนย่อมเกิดปัญหา ครูก็ขาดความมั่นใจในการสอนนักเรียนก็ไม่ได้รับประโยชน์เต็มที่ ดังนั้นการนำครูมาอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาครูและแกนนำด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ถือเป็นกิจกรรมที่น่าสนับสนุน เพราะครูจะได้แนวคิดในการสอนจากวิทยากรที่เก่งๆ เข้าใจในวิธีการสอนและสามารถจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อดึงดูดความสนใจเด็กได้ตลอดคาบเรียน"

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษ ให้กับนักศึกษามหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสอนหลายรูปแบบ ในปัจจุบัน มีเทคนิควิธีการสอนใหม่ๆเกิดขึ้นอย่างมากมายทั้งจากต่างประเทศและในประเทศ เช่น

Audio-Visual Material of Instruction Method: วิธีสอนแบบใช้สื่อทัศนวัสดุ เป็นวิธีการสอนที่นำอุปกรณ์สื่อทัศนมาประยุกต์บูรณาการเข้ากับการเรียนการสอน เช่น คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เครื่องช่วยทางสังคม อีเลิร์นนิ่ง รูปภาพ วีดีโอ เป็นต้น

Committee Work Method: วิธีสอนแบบแบ่งกลุ่มทำงาน เป็นวิธีการสอนโดยผู้สอนเป็นผู้มอบหมาย ให้ผู้เรียนเกิดการ ทำงานแบบร่วมมือกัน ซึ่งอาจสามารถแบ่งกลุ่มและกระจายความถนัดที่เป็นลักษณะเฉพาะแต่ละคน อยู่ในกลุ่มต่างๆ เพื่อให้เกิดความรับผิดชอบร่วมกัน การทำงานเป็นทีม การเคารพความคิดเห็นของผู้อื่นๆ หรือเรียกอีกชื่อว่า **Corroborative Learning** วิธีสอนแบบร่วมมือร่วมใจ

Content-Based Instruction: การสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ เป็นการสอนที่มีการชูเนื้อหาที่เป็นประเด็นซึ่งอาจจะเป็นเนื้อหาในปัจจุบันหรือเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและมีประสบการณ์มาก่อน เพื่อชักจูงและบูรณาการเข้ากับเนื้อหา ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อผู้เรียนแม้ว่าผู้เรียนจะไม่ได้อยู่ในสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมนั้นๆ

Dalton Laboratory Plan: วิธีสอนแบบดัลตัน เป็นการสอนที่เน้นการใช้ห้องทดลอง **Laboratory** ผู้เรียนสามารถเลือกหัวข้อที่สนใจตามความสนใจของตน ขึ้นมาเรียนรู้ก่อนได้ ไม่มีการจัดลำดับก่อนหลังและเป็นการให้สิทธิเสรี ตามความชอบของผู้เรียน มีการติดตามความคืบหน้าการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนรู้จักแบ่งเวลา มีความรับผิดชอบ และแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

Discussion Method: วิธีสอนแบบอภิปราย เป็นการสอนที่ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น สร้างการสื่อสารระหว่างผู้เรียนและระหว่างผู้สอน เคารพความคิดเห็นของผู้อื่นๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์ โดยมีผู้สอนเป็นผู้ควบคุมให้เป็นไปตามกรอบและเป้าหมาย ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นความสนใจในการเรียน ประกอบด้วย ผู้ดำเนินการอภิปราย ผู้เสนอปัญหาหรือเนื้อหา ผู้ซักถาม ผู้สรุปประเด็น เป็นต้น ซึ่งในบางครั้งผู้สอนหรือผู้เรียนก็สามารถเป็นได้หลายบทบาทได้ ขึ้นอยู่กับการประยุกต์ใช้ตามบริบทในการเรียนรู้ครั้งนั้นๆ

Demonstration Teaching Method: วิธีสอนแบบสาธิต เป็นการสอนที่ผู้สอนเป็นผู้สาธิต เพื่อสอนหรืออธิบายในสิ่งที่เป็นนามธรรมเป็นสิ่งที่เป็รูปธรรม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเกิดประสบการณ์ตรง ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นผู้สอน จะต้องเป็นผู้สาธิตเพียงอย่างเดียว ผู้สอนสามารถเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้สาธิตได้ ซึ่งวิธีการนี้ เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและเกิดการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างรวดเร็ว

Experiential Learning: การสอนที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ เป็นการสอนที่เน้นหนักในแนวคิดที่ว่า การเรียนรู้จะต้องเกิดขึ้นจากการลงมือทำ เพื่อให้เกิดความพยายาม การคิดวิเคราะห์ ทักษะความสามารถ ซึ่งผู้เรียนจะเกิดประสบการณ์ตรงและสามารถจดจำได้ดีกว่า สอดคล้องกับคำพูดของ John Dewey ที่กล่าวไว้ว่า **Learning by Doing**

Four Noble Truth Teaching Method: วิธีสอนแบบอริยสัจ 4 เป็นวิธีการสอนตามหลักพระพุทธศาสนา เพื่อให้เกิดกระบวนการแสวงหาความรู้ ความจริง ตามหลักอริยสัจ 4 ประกอบด้วย ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค โดยเปรียบเทียบขั้นตอนในการสอนได้ดังนี้ 1.อะไรคือปัญหา (สิ่งที่ต้องการรู้): ทุกข์ 2. สาเหตุของปัญหา (การตั้ง สมมติฐาน): สมุทัย 3. การลงมือแสวงหาความรู้ (การปฏิบัติการทดลอง): นิโรธ 4. การวิเคราะห์และสรุปเป็นแนวทาง: มรรค

Herbart Method: วิธีสอนแบบแฮร์บาร์ต เป็นวิธีการสอนโดยสร้างการเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ โดยมีการจัดลำดับการสอนจากง่ายไปยาก โดยผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ซึ่ง โดยเมื่อผู้เรียนได้เกิดการตกผลึกประสบการณ์ ความรู้จะได้รับการขยายขอบเขตออกไป โดยการผสมความรู้เดิมและความรู้ใหม่ จนกระทั่งผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ความรู้กับสถานการณ์ใหม่ๆได้ โดยกลุ่มทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและเสนอไว้คล้ายๆ กัน ได้แก่ แฮร์บาร์ต, จอห์น ล็อค และวิลเฮล์ม วุนท์

Inductive Method: วิธีสอนแบบอุปนัย หรือ (Button Up) เป็นการเรียนรู้โดยอาศัยประสบการณ์เดิมเป็นฐาน คิดวิเคราะห์ เกิดเป็นความรู้ใหม่ โดยเริ่มจากสังเกต (Observations Measures) การสร้างรูปแบบ (Identifying Pattern) การตั้งสมมติฐาน (Hypothesis) ทฤษฎี/ความรู้ (Theory/Knowledge)

Inquiry Process: การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการสืบเสาะหาความรู้ เป็นสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ เป็นวิธีการหนึ่ง ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักค้นคว้าหาความรู้ คิดและแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง อย่างมีระบบด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ โดยมีผู้สอนเป็นผู้จัดบรรยากาศ การสอนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ และเน้นให้ผู้เรียนแก้ปัญหาโดยใช้การทดลอง

Integration Instruction: การสอนแบบบูรณาการ การเชื่อมโยงความรู้หนึ่งกับอีกความรู้หนึ่ง ในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ที่หลากหลาย เกิดเป็นความรู้ใหม่ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน จำแนกได้เป็น 2 ประการ คือ การบูรณาการในความรู้ที่คล้ายกัน และ การบูรณาการระหว่างความรู้ที่แตกต่างกัน

Laboratory Method: วิธีสอนแบบปฏิบัติการหรือการทดลอง เป็นการสอนแบบเสริมสร้างความเข้าใจ นำเอาทฤษฎีที่ได้เรียนรู้นำมาทดลองให้เห็นจริง สร้างประสบการณ์และองค์ความรู้ใหม่แก่ผู้เรียนและส่งเสริมการแก้ปัญหา

Learner-Centered Approach: การสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ มีการตื่นตัวและแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง จากเรื่องที่ตนเองสนใจมีความใกล้เคียงกับเนื้อหาและเป้าหมายของผู้สอน โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับผู้เรียนและประโยชน์สูงสุดที่ผู้เรียนควรจะได้รับ

Lecture Method: วิธีสอนแบบบรรยาย เป็นวิธีที่ผู้สอนใช้ในสอนให้ผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ครั้งละหลายๆ ใช้เวลาไม่มากนักจึงจัดเป็นวิธีสอนที่ประหยัดเวลาในการเรียนการสอนได้ มีซักถาม อภิปราย และประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน การบรรยายเป็นวิธีถ่ายทอดความรู้ที่ใช้ตั้งแต่สมัยโบราณ แต่สิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึง คือ ความรู้และความสามารถในการถ่ายทอดของผู้บรรยาย

Micro-Teaching Method: วิธีสอนแบบจุลภาค เป็นวิธีสอนที่ยึดหลักการย่อส่วน ทั้งขนาดของชั้นเรียน ระยะเวลาที่สอน และชนิดของทักษะ ใช้เวลาไม่นาน ในการฝึกทักษะแต่ละชนิด การสอนแบบจุลภาคจึงเป็นการฝึกทักษะการสอนในสถานการณ์ย่อส่วนจากสถานการณ์จริงๆ และมีการบันทึกข้อมูลการสอนและข้อมูลผู้เรียนด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง

Natural Method: วิธีธรรมชาติ เป็นการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้จากวิถีธรรมชาติ โดยมากจะใช้กับการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมายเกิดขึ้นเหมือนการเรียนรู้ภาษาแม่ ใช้ทักษะการพูดเป็นวิธีการสอน ไม่จำเป็นต้องมีการแปล เป็นการสอนวิธีนี้เน้นที่การฟังและพูด โดยเน้นการใช้สื่อของจริง เจ้าของภาษาจริง โดยเลียนแบบการสอนและการเรียนรู้ของทารกและเด็กเล็ก ซึ่งจะส่งผลทำให้เกิดการจดจำในระยะยาว

Pattern Seeking: การค้นหารูปแบบ เป็นวิธีการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนการสังเกต สังเกต วิเคราะห์ บันทึก และตกผลึกเป็นรูปแบบจากข้อมูลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นความรู้ใหม่ประสบการณ์ใหม่ จากประสบการณ์เดิมความรู้เดิมที่คล้ายๆกัน

Project-Based Learning: การสอนที่เน้นการเรียนรู้จากการทำโครงการ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือดำเนินการกิจกรรมนั้น เป็นกิจกรรมค้นคว้าหาความรู้ด้วยตัวนักเรียนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ให้ผู้เรียนเกิดการวางแผน เรียนรู้ และแก้ไขปัญหา ทั้งโครงการเดี่ยวและโครงการกลุ่ม ที่จะนำมาสู่การสรุปความรู้ใหม่

Role Playing Method: วิธีสอนแบบแสดงบทบาท เป็นการสอนโดยให้ผู้เรียนได้ประสบกับสถานการณ์ตรงในสถานการณ์ของการ สมมติ โดยจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ทั้งนี้เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้

ทดลองและเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนอย่างมีประสิทธิภาพในสภาวะต่างๆ สร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายกับสภาพความเป็นจริง แล้วให้ผู้เรียนได้เตรียมการล่วงหน้า หรือ ไม่มีการเตรียมการล่วงหน้า

Scientific Method: วิธีสอนแบบวิทยาศาสตร์ เป็นวิธีสอนที่ให้ผู้เรียนคิดแก้ปัญหาโดยใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Method) ประกอบด้วยวิธีการแก้ปัญหาที่มีขั้นตอน มีเหตุมีผล มีการรวบรวมข้อมูลมีการทดลอง วิเคราะห์และสังเคราะห์ และสรุปผล และสืบหาความจริงและองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง

Self-Study Method: วิธีสอนแบบศึกษาด้วยตนเอง เป็นวิธีสอนแบบศึกษาด้วยตนเอง เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้จากแหล่งวิชาด้วยตนเอง ได้แก่ การศึกษาจากหนังสือ การลงมือปฏิบัติ การศึกษานอกสถานที่ หรือกิจกรรมเสริมสร้างความรู้ประสบการณ์เป็นต้น การสอนวิธีนี้บางครั้งเรียกว่าวิธี หรือที่เรียกว่า **Discovery Method** ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาและเพิ่มเติมความรู้ของตนเองได้ตลอดชีวิต

Supervised Plan: วิธีสอนแบบนิเทศ เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนได้เรียนรู้และปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ซึ่งสามารถจัดเป็นกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม โดยผู้สอนเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและแนะนำและติดตามในการเรียนรู้ของผู้เรียน

Task base Learning: การเรียนรู้ตามภาระงาน เป็นวิธีการเรียนสอน แบบภาระงาน คือ กิจกรรม ภาระงาน หรือ เกมส์ ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนบรรลุผลที่แท้จริง ได้แก้ปัญหา แบ่งปันและเปรียบเทียบประสบการณ์ โดยผ่านกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยงาน มีผู้สอนเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของผลของการจัดกิจกรรม

Team Teaching Method: วิธีสอนแบบทีม เป็นการสอนที่มีครูอย่างน้อย 2 คน ซึ่งอาจแบ่งเป็น ครูอาวุโส (Senior Teacher) ครูประจำ (Master Teacher) และครูช่วยสอน (Co-operative Teacher) ร่วมมือกันเตรียมการสอนอย่างใกล้ชิดและสอนนักเรียนร่วมกันในห้องเดียวกันหรือกลุ่มเดียวกัน การสอนแบบนี้ได้ผลดีถ้าครูหัวหน้าทีมและครูร่วมทีมมีร่วมมือร่วมใจกันปฏิบัติงานอย่างดี โดยในทางปฏิบัติยังสามารถยืดหยุ่นได้โดยให้สาขาวิชาซึ่งหมายถึง อาจารย์ที่เลี้ยงสามารถเลือกวิธีปฏิบัติในรายละเอียดต่างๆ ได้ตามความเหมาะสม ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับการสอนแบบ **Tutorial Method** วิธีการสอนโดยใช้ครูที่เลี้ยง

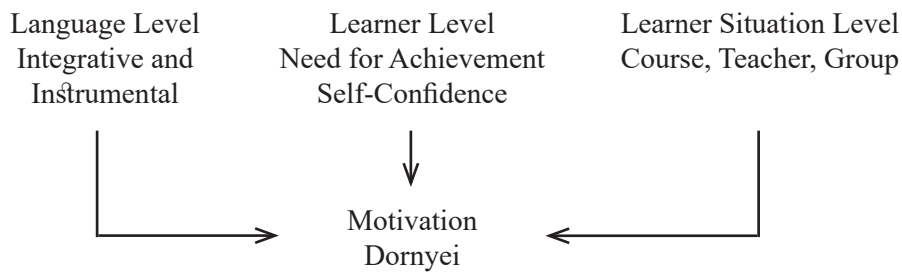
Unit Teaching Method: วิธีสอนแบบหน่วย เป็นวิธีสอนแบบหน่วย โดยนำเนื้อหาวิชาหลายวิชามาสัมพันธ์กันมาบูรณาการเป็นหน่วยการเรียนรู้ใหม่ มียืดหยุ่น โดยไม่คำนึงถึงรายวิชา ซึ่งนักเรียนอาจเรียนหลายๆวิชาพร้อมๆ กันภายใน 1 หน่วย

Winnetka Plan: วิธีสอนแบบวินเนทกา เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เรื่องวิธีการสอนแบบวินเนทกา เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ตามความสามารถของตัวเอง ถ้านักเรียนใดพร้อมก็สามารถเรียนบทต่อไปไม่ต้องรอเพื่อน ส่วนนักเรียนที่ยังไม่พร้อมก็เรียนซ้ำในบทเรียนเดิม โดยมากจะพบการประยุกต์ใช้ในบทเรียนออนไลน์ โดยจะมีการทดสอบเบื้องต้นว่าผู้เรียนอยู่ในระดับใด และจะกระโดดไปอยู่ที่เนื้อหาที่มีความเหมาะสมของผู้เรียน โดยไม่จำเป็นต้องรอเรียนในเรื่องเดียวกันกับผู้เรียนคนอื่น

Whole Language Approach: การสอนที่คำนึงถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับภาษา เป็นการสอนให้ผู้เรียน เรียนรู้ภาษาแบบให้เป็นไปตามธรรมชาติ ที่ไม่ได้เน้นเรื่องการสะกดคำหรือท่องจำตัวอักษร และให้ครอบคลุม การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ตามลำดับ ด้วยวิธีการผสมผสาน เป็นการเรียนรู้ภาษาผ่านเรื่องราว ประสบการณ์ หรือที่เรียกว่า การศึกษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน ฝึกถ่ายทอดเรื่องราวด้วยการพูดและการเขียน ซึ่งคล้ายคลึงกับ **Natural Method: วิธีธรรมชาติ**

การสร้างเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยวิธีการหลายรูปแบบ ซึ่งมีข้อดีข้อด้อยแตกต่างกัน โดยหลักสำคัญทางพระพุทธศาสนา ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ เรื่อง อธิติบาท 4 เมื่อใครรักในสิ่งใดก็ย่อมจะทำสิ่งนั้นได้ดี ภาษาบาลีเรียกว่า ฉนท ในความเป็นครูผู้สอน จึงจำเป็นต้องมีกลยุทธ์ในการทำให้ผู้เรียนรักในสิ่งที่เรียน

นั่นคือ การสร้างแรงจูงใจ ซึ่งมีหลายทฤษฎีทั้งต่างประเทศและในประเทศ รวมถึงงานวิจัยอีกหลายๆ ชิ้น เช่น กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ Dornyei (1994,2001b) กล่าวไว้ว่า รูปแบบของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศมี 3 ระดับ คือ ระดับภาษา ระดับผู้เรียนและระดับสถานการณ์ในการเรียน โดยในระดับที่ 3 ประกอบไปด้วย องค์ประกอบแรงจูงใจในด้านตัวเนื้อหารายวิชา องค์ประกอบด้านครูผู้สอน และองค์ประกอบด้านกลุ่มผู้เรียน

ภาพที่ 1 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของ Dornyei

เช่นเดียวกับ การ์ตเนอร์และแลมเบิร์ต(1972) ที่เสนอไว้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับจากการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางบ้าน (home environment) ได้แก่ การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุน ภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (economic advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน ตัวครูและวิธีการสอนของครูจะมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดเจตคติต่างๆในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่เก่งและสามารถกระตุ้นเด็กให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียนตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้
2. ความถนัดทางภาษา (Language aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความแต่กำเนิดการฝึกฝนทางภาษา (Language training) นั้นไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา
3. การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา (Parents' support) การส่งเสริมของบิดามารดาจะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน ถึงแม้ว่าการส่งเสริมของบิดามารดาของผู้เรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนแต่ถือว่ามีผลสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคม ตัวหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
4. ฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic level) คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เด็กที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำมักเป็นเด็กที่มีผลการเรียนต่ำรวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย
5. ระดับสติปัญญา (Intellectual level) โดยทั่วไปสติปัญญาจะมีผลในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองที่เน้นการฟังและการสื่อสาร
6. นิสัยการเรียน (Habit of studying) นิสัยในการเรียนดีเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ
7. เพศ (Sex) การทำวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยส์เซียนา มลรัฐเมนและรัฐคอนเนคติกัต ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่าเด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย
8. ความรู้เดิม (Knowledge background) เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน เห็นได้จากผลการวิจัยถึงผลความรู้เดิมของนักเรียนเมื่อมีนลาประเทศฟิลิปปินส์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา

ที่สอง พบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมาเข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 (factor 1) เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน

9. คุณภาพการสอน (Quality of teaching) การสอนที่ ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีตลอดจนช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย

10. โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunity of learning) โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าวคือการได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การได้พูดคุยสนทนากับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ การได้มีโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น การได้ดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษตลอดจนการเข้าร่วมในกิจกรรมทางภาษาหรือการเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น โอกาสเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น ฌภัทร วุฒิวงศา (2557) อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้สรุปไว้ในวารสารนิตยสาร Executive Journal ไว้ว่า ภาษาอังกฤษนับวันจะทวีความสำคัญและจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตมากขึ้น แต่ทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงอยู่เสมอเมื่อเทียบกับศักยภาพของนักศึกษาชาติอื่นๆ ดังนั้น การเตรียมความพร้อมให้แก่นักศึกษาเพื่อที่จะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ จึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง ผู้สอนภาษาอังกฤษจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้ ควรให้ความสำคัญกับการสร้างแรงจูงใจในภายในและภายนอกให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน โดยการให้คำแนะนำถึงประโยชน์ของการนำทักษะภาษาอังกฤษไปใช้ในการทำงาน เพื่อกระตุ้นให้มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ผู้เรียนจะได้มีความสนใจตั้งใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ส่งผลให้พัฒนาตนเองจนมีความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษตามที่ตนคาดหวัง บทบาทสำคัญที่ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงขึ้นอยู่กับทั้งผู้สอนและตัวผู้เรียน โดยผู้สอนใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่สร้างแรงจูงใจ 3 ระดับ คือ ระดับภาษา ระดับผู้เรียน และระดับสถานการณ์ในการเรียน เช่น ให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การสร้างบรรยากาศสนุกสนานในการเรียน การใช้วิธีการสอนที่น่าสนใจและทันสมัย การมอบหมายงานที่ท้าทายและการกล่าวชมเชยก่อมากกว่าติเตียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและเล็งเห็นประโยชน์จากการเรียนที่จะเกิดแก่ตนในอนาคต นอกจากนี้ ผู้สอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทั้งแบบทางตรงและทางอ้อมด้วย หากผู้สอนได้นำกลยุทธ์ทั้งการสอนและกลยุทธ์การเรียนรู้มาใช้ น่าจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนมากขึ้นจนสามารถพัฒนาให้มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป ตลอดจนเป็นการเตรียมความพร้อมในการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนในอนาคตด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อพัฒนาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้บทบาทสมมติ Role Playing Method

วิธีดำเนินการวิจัย

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 13 คน อาจารย์จำนวน 3 คน

1.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบแน่นอน (Finite Population) เป็น นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 13 คน อาจารย์จำนวน 3 คน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.2.1 บทสนทนา 7 อาชีพ ได้แก่ Receptionist, Doctor, Air Hostess, Teacher, Guide, Taxi Driver และ Preacher โดยนักศึกษา 1 คน จะตัวแสดงเป็นตัวหลัก 2 อาชีพ และเป็นตัวประกอบอีก 2 อาชีพ

นักศึกษา	ตัวแสดงหลัก 1	ตัวแสดงหลัก 2	ตัวประกอบ 1	ตัวประกอบ 2
1	Air Hostess	Guide	Doctor	Teacher
2	Receptionist	Teacher	Taxi Driver	Air Hostess
3	Guide	Preacher	Receptionist	Doctor
4	Preacher	Air Hostess	Receptionist	Guide
5	Doctor	Receptionist	Preacher	Taxi Driver
6	Taxi Driver	Doctor	Guide	Air Hostess
7	Teacher	Taxi Driver	Air Hostess	Doctor
8	Taxi Driver	Receptionist	Preacher	Guide
9	Preacher	Air Hostess	Doctor	Receptionist
10	Teacher	Doctor	Air Hostess	Guide
11	Air Hostess	Teacher	Guide	Preacher
12	Receptionist	Preacher	Taxi Driver	Air Hostess
13	Doctor	Teacher	Receptionist	Taxi Driver

ตารางที่ 1 แสดงการเลือกบทบาทสมมติตามเงื่อนไข

1.2.2 แบบวัดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ Rating Scale 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

1.3 วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยดำเนินการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

1.3.1 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.3.1.1 เลือกกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน จำนวน 13 คน โดยใช้วิธีกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบแน่นอน (Finite Population)

1.3.1.2 ดำเนินและทดลองในรายวิชาที่สอน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์

1.3.1.3 ชี้แจงข้อตกลงเกี่ยวกับกิจกรรมและการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1.3.2 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.3.2.1 ทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบวัดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pretest) สำหรับนักศึกษา

1.3.2.2 ทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบวัดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pretest) สำหรับผู้สอน

1.3.2.3 ดำเนินการทดลองตามแผนงานที่วางไว้ โดยใช้ บทสนทนา 7 อาชีพ ได้แก่ Receptionist, Doctor, Air Hostess, Teacher, Guide, Taxi Driver และ Preacher โดยนักศึกษาเลือกตามความสนใจ

1.3.3 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนความมั่นใจที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาและแบบสังเกตความมั่นใจของผู้เรียนจากผู้สอนก่อนและหลังเรียน ดังนี้

1.3.3.1 การหาค่าพิสัย ผู้วิจัยได้กำหนดเฉลี่ยแต่ละช่วงห่าง ที่ 0.8 คะแนนในแต่ละระดับ ดังนี้

ระดับ	ความหมาย
4.21 - 5.00	มากที่สุด
3.41 - 4.20	มาก
2.61 - 3.40	ปานกลาง
1.81 - 2.60	น้อย
1.00 - 1.80	น้อยที่สุด

ใช้ช่วงห่างหรือพิสัยของคะแนนทุกระดับเท่ากัน ซึ่งเมื่อกำหนดน้ำหนักคะแนนระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด เป็น 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ พิสัยเป็น $5-1 = 4$ เฉลี่ยแต่ละช่วงห่างกัน $4/5 = 0.8$

1.3.3.2 เปรียบการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนจากผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (ผู้เรียน) ด้วยค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังนี้

	n	$\bar{x}$	S.D.	t	df	sig
ก่อนเรียน	13	2.53	0.11	-46.8	12	0.00
หลังเรียน	13	4.42	0.11			

ตารางที่ 2 แสดงเปรียบเทียบการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนจากผู้เรียน

จากตารางที่ 2 พบว่า ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน จำนวน 13 คน มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.53 และมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 4.42 สรุปได้ว่า ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.3.3.3 เปรียบการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนจากผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (ผู้สอน) ด้วยค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังนี้

	n	$\bar{x}$	S.D.	t	df	sig
ก่อนเรียน	3	2.62	0.07	-34.82	9	0.00
หลังเรียน	3	4.44	0.13			

ตารางที่ 3 แสดงเปรียบเทียบการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนจากผู้สอน

จากตารางที่ 3 พบว่า ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน จำนวน 13 คน โดยประเมินจากการสังเกตจากอาจารย์ทั้ง 3 คน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.62 และมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 4.44 สรุปได้ว่า ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ จากการเปรียบเทียบความมั่นใจการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ **Role Playing Method** ของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน จำนวน 13 คน และเปรียบเทียบความมั่นใจการพูดภาษาอังกฤษโดยอาจารย์ผู้สอน 3 ท่าน สรุปได้ดังนี้

1. ผู้เรียนมีคะแนนความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน มากกว่า ก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.53 และหลังเรียนเท่ากับ 4.42 มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน โดยอาจารย์ผู้สอน 3 ท่าน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.62 และหลังเรียนเท่ากับ 4.44 สำหรับนักเรียนหลังจากที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า ข้อที่ 5 “ข้าพเจ้าไม่กลัวว่าข้าพเจ้าจะพูดผิด” เป็นข้อที่ได้คะแนนมากที่สุดเท่ากับ 4.69 รองลงมาคือข้อที่ 7 และ 10 “ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ” และ “ข้าพเจ้าจะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทุกครั้งหากมีโอกาสนั้น” เท่ากับ 4.53 ในส่วนการประเมินจากอาจารย์พบว่า ข้อที่ได้คะแนนมากที่สุด คือ ข้อที่ 9 “ผู้เรียนไม่หลีกเลี่ยงในการตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษ” เท่ากับ 4.65

2. ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาท สมมติในการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับ ดีมาก

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ **Role Playing Method** ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 และเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ **Role Playing Method** ก่อนเรียนและหลังเรียนจากผู้สอนอีก 3 ท่าน

โดยสรุปประเด็นเป็นลำดับดังต่อไปนี้

ผลการศึกษาและเปรียบเทียบคะแนนความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้เรียนมีคะแนนความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน มากกว่า ก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.53 และหลังเรียนเท่ากับ 4.42 มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน โดยอาจารย์ผู้สอน 3 ท่าน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.62 และหลังเรียนเท่ากับ 4.44 สำหรับนักเรียนหลังจากที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า ข้อที่ 5 “ข้าพเจ้าไม่กลัวว่าข้าพเจ้าจะพูดผิด” เป็นข้อที่ได้คะแนนมากที่สุดเท่ากับ 4.69 รองลงมาคือข้อที่ 7 และ 10 “ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ” และ “ข้าพเจ้าจะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทุกครั้งหากมีโอกาสนั้น” เท่ากับ 4.53 ในส่วนการประเมินจากอาจารย์พบว่า ข้อที่ได้คะแนนมากที่สุด คือ ข้อที่ 9 “ผู้เรียนไม่หลีกเลี่ยงในการตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษ” เท่ากับ 4.65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

2. ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาท สมมติในการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับ ดีมาก

การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ **Role Playing Method** สามารถช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นผู้สอนจึงควรจัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดการพัฒนา

ทักษะการฟังและทักษะการพูดและเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ มิฉะนั้นผู้เรียนหรือแม้กระทั่งเด็กไทย ก็ยังต้องประสบกับปัญหาเดิมๆ ที่ทำให้ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ เช่น ไม่มีความมั่นใจ เชนอายุ ฟังแล้วไม่สามารถจับใจความได้ สอดคล้องกับ ไพโรจน์ บัวสุข และคณะ (2559) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียน นักศึกษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นว่าเป็นงานหนักมากเพราะมีปัญหาและอุปสรรคมากมายไม่ว่าจะเป็นระบบการศึกษา ครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา หรือคนอื่นๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับระบบการศึกษา ทั้งนี้ยังรวมถึงทัศนคติหรือแนวคิดเกี่ยวกับการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ นักเรียน นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปี แต่ความรู้ด้านภาษาอังกฤษกลับต้อกว่าวิชาอื่นๆ ต้องแสวงหาทางออกในการแก้ปัญหา หนึ่งในวิธีการแก้ปัญหาคือการประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษ วิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธีมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าต้องการที่จะเน้นทักษะในทางด้านไหน การประยุกต์ใช้วิธีการสอนเหล่านี้ต้องคำนึงถึงนักเรียน นักศึกษาเป็นหลัก เน้นทักษะการฟังก่อนทักษะอื่นๆ เมื่อคนฟังรู้เรื่องก็สามารถจะพูดได้ เมื่อพูดได้ก็สามารถเขียน และอ่านได้ เมื่อนำวิธีการสอนมาประยุกต์ใช้แล้ว สิ่งหนึ่งที่จะต้องคำนึงคือพยายามอย่าทำให้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ ต้องทำให้นักเรียนนักศึกษาอยากที่จะศึกษาเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา

การเสริมสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ นอกจากผู้เรียนแล้ว ผู้สอนเองก็มีความสำคัญเป็นอย่างมากเช่นกัน ผู้สอนสามารถประยุกต์วิธีการสอนหลายๆแบบทั้งจากตำราและประสบการณ์จริงในการสอน ให้ผู้เรียนมีความตั้งใจ มีทัศนคติเชิงบวกกับภาษาอังกฤษ หรือมีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ากับกระบวนการเรียนการสอน เช่นเดียวกับ คัมภีรภาพ คงสารวย และคณะ (2559) ที่ได้สรุปถึงแนวทางการพัฒนาการใช้วิธีการสอนที่น่าใจและทันสมัย โดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการสอนภาษาอังกฤษ ว่า การพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้ศาสตร์ภาษาอังกฤษ ต้องตอบสนองวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน การใช้สื่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นการสร้างสภาวะแวดล้อมที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย ข้อความ ภาพ เสียง เป็นต้น ช่วยส่งเสริมจินตนาการและสร้างการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังเป็นการลดจุดด้อยของผู้สอนซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ในการออกเสียงสะกดคำต่างๆ เมื่อผู้เรียนคุ้นเคยและสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง จะสามารถเข้าใจและจับประเด็นประโยคภาษาอังกฤษในการสนทนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เรามักพบปัญหาของเด็กไทย เมื่อชาวต่างประเทศพูดภาษาอังกฤษแล้ว ไม่สามารถจับประเด็นหรือตีความหมายได้ในประโยค แต่หากนำประโยคนั้นมาเขียนแล้วให้เด็กไทยอ่าน จะสามารถเข้าใจและตีความหมายได้ นั่นเป็นเพราะ เด็กไทยไม่คุ้นเคยกับระบบเสียงและการออกเสียงตามอักขระของภาษาอังกฤษนั่นเอง นี่จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่เด็กไทยอ่อนด้านการฟังและการพูด โปรแกรมเสริมความรู้ศาสตร์ภาษาอังกฤษหรือแม้กระทั่งสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอื่นๆ จึงเข้ามาช่วยในการลดจุดอ่อนและเสริมความมั่นใจให้กับผู้เรียน แต่กระนั้นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การพัฒนาโปรแกรมอย่างเป็นระบบและเป็นขั้นตอน พร้อมทั้งประยุกต์ทฤษฎีทางการศึกษา ทฤษฎีการเรียนรู้ ตลอดจนทฤษฎีอื่นๆ ที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง สื่อนั้นจะสร้างความเปลี่ยนแปลงและเป็นเครื่องมือที่ทรงประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ สุริยะ ประทุมรัตน์ (2557) ที่ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า นักศึกษาได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องจากประสบการณ์ตรง มีโอกาสปฏิบัติจริง ทำให้นักศึกษาเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง มีความรู้สึกรู้ว่าตนเองประสบความสำเร็จ เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น มีความกระตือรือร้นและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

ฉะนั้นการเปิดโอกาสได้ใช้ความสามารถของตนเองจากการปฏิบัติจริง ย่อมสร้างความมั่นใจ ในทุกๆ ด้าน รวมถึงการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วย การที่ผู้เรียนได้เลือกกิจกรรมบทบาทสมมติจาก 7 อาชีพ ด้วยตนเอง โดยไม่ปิดกั้น ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกถูกบังคับ อีกทั้งยังสร้างการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และ

ผู้เรียนกับครูผู้สอน ซึ่งเมื่อผู้เรียนเป็นตัวแสดงหลักในอาชีพใดอาชีพหนึ่งแล้ว และเป็นตัวแสดงรองให้เพื่อน เพื่อนซึ่งเป็นผู้เรียนร่วมชั้นก็จะมาเป็นตัวแสดงรองของเรื่องตนเช่นเดียวกัน ซึ่งทำให้เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกันและเกิดการเรียนรู้ไปพร้อมๆกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาผลการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ Role Playing Method ในทักษะอื่นๆ เช่น การอ่าน และการเขียน
2. ในการเรียนการสอนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพูด จำนวนนักศึกษาไม่ควรมากจนเกินไป ซึ่งจะทำให้การฝึกพูดภาษาอังกฤษเป็นไปได้ยาก ควรจัดให้มีความเหมาะสม
3. ควรจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ Role Playing Method ในสาขาวิชาอื่นๆ ที่มีรายวิชาภาษาอังกฤษ เช่น สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง สาขาวิชาการปกครอง และสาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ หรือสาขาอื่นๆ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ขวัญใจ เตชเสนสกุล (2555). ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะที่แรงงานไทยยังต้องพัฒนา. สืบค้นเมื่อ 3 ธันวาคม 2560, สืบค้นจาก https://www.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1345010669.
- คัมภีร์ภาพ คงสำรวย และ เส่งี่ยม ศิริสวัสดิ์ (2559). การพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ. วารสารวิชาการแสงอีสาน, 13(29), 1-11.
- ณภัทร วุฒิวงศา (2557). กลยุทธ์แรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ. วารสารนักบริหาร, 34(1), 89-97.
- ณัฐธนรี ฤทธิรัตน์ และ ธัญภา ชิระมณี (2557). ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. ประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15 28 มีนาคม 2557 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญเลิศ วงศ์พรหม (2559). ภาษาอังกฤษเด็กไทยไม่ก้าวหน้า ปัญหาอยู่ที่ใคร?. สืบค้นเมื่อ 22 ธันวาคม 2560, สืบค้นจาก <http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/637424>.
- ไพโรจน์ บัวสุข และคณะ (2559). ภาษาอังกฤษสำหรับ Non Native Speakers. วารสารวิชาการแสงอีสาน, 13(29), 16-25.
- สุริยะ ประทุมรัตน์ (2557). การพัฒนาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาสังคมศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รางวัลในการเสริมแรงบวก. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 6(12), กรกฎาคม-ธันวาคม 2557, 71-80.
- Education First (2560). ภาษาอังกฤษของคนไทย อยู่อันดับ 53 จาก 80 ประเทศทั่วโลก. สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2561, สืบค้นจาก http://www.amarintv.com/?p=109832?utm_source=linetoday&utm_medium=amarintv&utm_campaign=linepgm.
- Dornyei, Z. (2001). Teaching and researching motivation. Harlow: Longman.
- Gardner, R.C., & Lambert, W. E. (1972). Attitude and Motivation in Second Language Learning. Rowley, Mass: Newbury House.